

Презъ което село минавали сички селене ги посрещали съсъ солъ и хлѣбъ, съ вино и ракия, и като стигнали въ търбешъ, седнали пакъ на еденіе и питіе три дни и три нощи ѣли сж, пакъ и пили, пели и веселили йоще три дни и три нощи, тогази са Сидеръ вече накаралъ да си тржгне за въ домътъ, събрали са пакъ сички селене да го испроводеть, и го съ дарове дарили, секий съ каквото ималъ: Мжжете го дарили съ медъ и масло, жените съ тънки ризи и кърпи, бжсани, младите невести съ шитополки рж-каве, а момите и момците съ по китеа сминова, като потеглилъ той за па пжтъ, сете селене тржгнали съсъ него съсъ ястия и пития, съ песни и свирни, както, кога отивали на зборъ, или спроваждали зборене и го испроваждаде до два часа далечъ отъ селото си, тамъ са пакъ спреди на спроводакъ са почерпили и на редъ му сичките цалунали ржка, благословили го съсъ здравіе о добро и са върнали радостно съ песни пакъ и игри къмъ селоти си, и сидеръ веселъ и доволенъ запялъ предъ биволите си и тіе трепнали следъ него и вечертъ стигналъ у домътъ си. Добродушната му послушна жена съ радостъ го посрещнала. Той распрегналъ биволите си, ввелъ ги въ хлѣватъ, на хранилъ ги и на зобилъ, а тя му стварела даровете, славила Бога, радвала са на мжжатъ си и честитила себеси, че била на добаръ день родена да води мжжа юнака, де каде ходи чутенъ да бива, и за юначеството си, скжпи дарове да носи, да му сж приказватъ приказки, и за неговите юнашки подвиги, похвални песни да му сж пејжтъ този мостъ, при който са срещналъ Сидеръ съсъ арапинътъ и го убилъ йоще сжществува, и до днесъ носи име: «Сидеревъ мостъ.»

Черенъ арапъ и хайдутъ Сидеръ.

Появилъ са ъ грозенъ юнакъ,
На бѣлъ коня черенъ арапъ,
Средъ дунавско равно поле;
Кого срешне сече коле!

Въ деветъ друма той върлува,
Зимѣж летѣж тамъ лудува;
Не смей птичка да прифрѣкне,
Нето пжтникъ да замрѣкне!

Деветъ пжтя са запрели,
Деветъ свали запустели,—
Двеста села почернели,
Деветъ града погрознели!